

PÁKOLITZ ISTVÁN

IN FINEM

*Nyugszol fekszel
mozdulatlanul*

*Éjed éje
pirkadattalan*

*Nézlek nézlek
tehetetlenül*

*Szólongatlak
lankadatlanul*

*Álmod csöndje
ébredéstelen*

*Hallgatsz hallgatsz
reménytelenül*

VIGASZ

*A lehulló alma után
riadtan nyúl az ág.*

*Ágak nyúlnak a gyümölcsért,
karok a fiút keresve.*

*Gyümölcsét félti a fa.
Any a fiát.*

*(Elég vigasz, hogy az alma a fától
nem esik messze?)*

AMI LEHET

*Február végi napsütésben
galamb tollázkodik a téren,
– szívemben az öröm;*

*habár tudom, hogy ami megvan,
csak arra jó; hogy el-elhagyjam,
s a minden is kevés.*

*ez is elég, hogy kicsit boldog
legyek, amíg a végső dolgok
dióját feltöröm.*

*A szürke lucsokban evezve.
tudom, hogy a tavasz még messze,
s ha lassan is, de jön:*

*Mert legfőbb jó mindig a kezdet.
ami után majd következhet
a beteljesedés;*

*ami lehet, csak az vigasztal,
és betölt csordultig malaszttal
e sóhajnyi öröm.*

KÁROLYI AMY

A PILLANAT

*Még nem tudják, hogy ez a pillanat
két szobor a fasoron átszalad
ahogy madár hurokba lép
és halálig nem szabad
a pillanat
keblünkre rátapad
ékszer
vagy inkább ékszer helye
körülrajzolja
nap heve
Az évek nyakláncán függ
nem fakul
mellünkbe edzve
múlhatatlanul.*